

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BĂEȚII, ALEXANDRA

Impactul / Alexandra Băeții. - București : Zorio, 2017

ISBN 978-606-8759-13-5

821.135.1

Ilustrație copertă: Arthur Dumitrescu

Redactare: Petre Crăciun

Tehnoredactare: Victoria Naum

Alexandra Băeții

IMPACTUL

CUPRINS

<i>Cuvânt înainte</i>	5
Ziua impactului	7
Cu 20 de zile înainte de impact	10
Cu 18 zile înainte de impact	13
Cu 17 zile înainte de impact	19
Cu 15 zile înainte de impact	23
Cu 13 zile înainte de impact	27
Cu 12 zile înainte de impact	35
Cu 11 zile înainte de impact	38
Cu 9 zile înainte de impact	43
Cu 5 zile înainte de impact	49
Cu 3 zile înainte de impact	52
Cu o zi înainte de impact	55
Ziua impactului	59
Prima zi după impact	62
2 zile după impact	68
4 zile după impact	71

5 zile după impact	73
6 zile după impact	81
8 zile după impact	87
9 zile după impact	92
10 zile după impact	96
11 zile după impact	103
12 zile după impact	109
13 zile după impac	113
14 zile după impact	116
15 zile după impact	125
16 zile după impact	129
28 de zile după impact	133
29 de zile după impact	142
31 de zile după impact	154
32 de zile după impact	156

EDITURA ZORIO

E-mail: editura.zorio@gmail.com
www.literaturacopii.ro

CUVÂNT ÎNAINTE

Publicarea unei cărți scrise de o tânără ce are 13 ani reprezintă un eveniment aparte.

Ca profesoară de limba și literatura română sunt încântată să văd elevii citind fără a percepe lectura o corvoadă.

Însă, atunci când cititul este completat de actul creației, sunt mândră că am asemenea discipoli.

„Impactul” este primul roman al Alexandrei, scris în doar câteva luni (la începutul clasei a VII-a!!!). Lucrarea dezvăluie experiența insolită a unei adolescente care vine, pentru prima dată, în România și încearcă să se adapteze sistemului de învățământ, schimbărilor produse, în general.

Dornică să se integreze în noul colectiv, Casey se lasă prinsă în vârtejul unor întâmplări care o proiectează într-o altă lume, complet necunoscută.

Este interesant cum autoarea construiește mai multe universuri pe care le particularizează conform viziunii unui adolescent al zilelor noastre:

familia, cu toate ingredientele ei, școala și, în plus, un alt topos, necunoscut, dar inspirat din realitatea acestui secol.

Romanul este o oglindă a felului în care trăiesc, sunt și vorbesc cei mai mulți dintre tinerii de azi.

Eroina este rebelă, impulsivă, dar și sensibilă, inventivă, curajoasă.

După cum o arată și titlul, debutul literar al Alexandrei Băeții este o ciocnire autentică de pasiuni, interese, dar mai ales surpriză.

Oana Marin

ZIUA IMPACTULUI

O cameră stranie, cu pereți încrețiți de vreme și un vag miros de mucegai. O cameră stranie în care îmi puteam auzi ecoul gândurilor. Am încercat să mă ridic, nimic. Am încercat să găsesc ceva comun în jur, tot nimic. Tot ce puteam vedea slab, printr-un geam îngust și lung, erau pereții din cărămizi masive, nicio ușă, nicio cale de ieșire. Prin micile crăpături ale tavanului din lemn masiv se vedeau umbre ale unei lumini difuze și se auzeau ușoare bătăi de pași, însoțite de un iz de bocanci vechi ce umblau, se opreau, iar apoi începeau să se plimbe din nou deasupra mea. Peste câteva minute am realizat că eram ghemuită pe podeaua rece, tremurând din toate încheieturile, neștiind ce să fac, cu capul pe o carte veche, groasă, cu un miros ce îmi amintea de casa bunicilor. Obiectul mare avea o copertă verde și tare, fără un titlu sau un autor. Am ridicat-o ușor, văzând prima pagină goală. Am

cotinuat să răsfoiesc dezvăluind restul paginilor simple, nenumerotate, desprinse din uriașul cotor. Prima pagină: limba română; a doua: codul morse; următoarea: niște semne ciudate; următoarea: din nou limba română și tot așa...

M-am uitat în jos, nu era de mirare că îmi era frig, jumătate din hainele mele erau sfâșiate, micile bucăți de material erau întinse peste tot pe podeaua camerei, abia văzându-se din cauza culorii negre. Tropotul pașilor se opri, lăsându-mă să savurez liniștea care fu întreruptă de chiorăitul mațelor mele. Oare ce zi era? De cât timp nu mâncasem? De cât timp nu făcusem duș? Probabil că trecuse mult de atunci, nu e de mirare că simțeam un miros de animal sălbatic. Îmi puneam fix cele mai neimportante întrebări, care, de fapt, m-au adus la cea principală: de ce mă aflu în locul ăsta și de ce arată ca o cușcă umană?

Deși cartea e imposibil de înțeles, e singura mea cale de a afla unde sunt sau ce e camera asta. Pagini peste pagini, fără o logică sau o ordine. Stresul îmi pătrundea creierul, schimbându-mi gândirea, acaparată de tot ce se întâmpla în jur

Timpul începea să se consume, pătrunzându-mi mintea, ce începea deja să abereze, văzând ceasuri, împingându-mă din toate colțurile camerei, pendule zvâcnindu-mi în tâmpole și auzind ticăitul sau nimicindu-mi timpanele în timp ce aerul se consumă pe zi ce trece. Căutând o soluție de a scăpa, ce parea din ce în ce mai imposibil de găsit, m-am proptit în genunchi, ridicându-mi întâi piciorul drept ce se simțea ca o nicovală atârnată cu o sfoară de corpul meu. Am călcat cu talpa podeaua

glacială, iar apoi mi-am ridicat piciorul stâng, a doua nicovală. Trei secunde și eram din nou întinsă pe jos, încă o variantă eliminată...

Mi-am înfipt unghiile în podea, sprijinindu-mă de podul palmei. Peste două minute am atins peretele de nord, cel paralel cu fereastra. Am împins prima cărămidă, a doua, a treia...

CU 20 DE ZILE ÎNAINTE DE IMPACT

Primul sunet pe care l-am auzit a fost ceasul de pe noptieră țiindu-mi în urechi la șapte dimineața. Ca orice adolescentă, am apăsas butonul de snooze ca apoi să fiu trezită de maică-mea care țipa la mine că o să întârzie. Următorul lucru pe care îl știu e că eram în fața școlii, chinându-mă să găsesc o ușă

An nou, școală nouă, colegi noi. Taică-meu a fost mutat cu serviciul din Olanda în România, așa că iată-mă aici căutând o ușă a unui liceu al cărui nume nici măcar nu știu să îl pronunț. O fată blondă cu ochii negri ca abanosul și un corp înalt și subțire s-a apropiat de mine:

- Ești nouă pe aici, nu-i așa?
- Ținând cont că de abia știu unde sunt, presupun că da. Îmi întinse mâna și rosti: Anna.
- Casey, i-am zis răspunzându-i la salut.

- Ciudat nume, de unde vii?
- M-am născut în S.U.A., am făcut școala în Olanda și acum iată-mă aici.
- Presupun că e nasol să te muți la jumătatea liceului. La ce clasă te-au repartizat?
- 11 B.
- Eu sunt la 11 C. Avem clasa una lângă alta, vino!

Am intrat în uriașa clădire cu pereți vechi, scrijeliti de timp. Sute de elevi, coridorul era un uriaș labirint de oameni. Am ajuns la niște scări mari de marmură, am urcat la următorul etaj, am făcut la dreapta și am intrat pe o ușă de lemn deschis la culoare.

- Sunt alături, dacă ai nevoie!

Am dat din cap și am înaintat pe parchetul care scârțâia la fiecare pas. O mulțime de perechi de ochi s-au ațintit asupra mea, eram cea nouă. M-am așezat în banca a treia (singura liberă) lângă un tip înalt care arăta ca personajele din filme. Păr roșcat, de un portocaliu orbitor, ochii verzi ca smaraldul și un tricou negru ce îi evidenția pielea albă, slab și foarte înalt, în jur de 1,90. Am întins mâna zicându-i numele meu. S-a întors spre mine pentru o fracțiune de secundă, iar apoi a revenit la poziția inițială, ciudat copil.

O femeie scundă, roșcată, cu ochii căprui a intrat în clasă, presupun că trebuia să fie diriginta. Purta o fustă neagră până la genunchi și o bluză crem, care o făceau să pară mai scundă decât era în realitate.

- Bun venit în noul an școlar! (replica obișnuită pe care o zice orice profesor, vrând să îl

facă pe elev SĂ CREADĂ că totul o să fie roz, când, de fapt, o să îți facă viața un calvar).

Cel mai nasol lucru din viața unui elev este să fie cel nou. Este pus să stea în fața unor potențiali colegi sau rivali și să se prezinte în timp ce ei se uită la tine ca la felul paispe. Ce credeți că s-a întâmplat? EXACT.

După trei minute, ce au părut o eternitate, am mers înapoi în bancă, iar diriga și-a continuat discursul etern despre „minunatul” an școlar ce va urma. Și uite așa a trecut și prima zi de școală, încercând să nu mă rătăcesc pe holuri și să îmi dau seama care sunt profesori și care sunt elevi, ca apoi să mă întorc acasă pentru a o asculta pe maică-mea inventând fantezii despre cât de frumos va fi aici.

CU 18 ZILE ÎNAINTE DE IMPACT

Ceasul mă trezi din nou și o nouă zi de școală urma să înceapă, ce putea fi mai *interesant* de atât pentru un elev? Abia a început anul școlar, iar eu deja număr săptămânile până la vacanță.

Am primit un orar și niște cărți vechi, pe jumătate rupte, de pe care nu puteai citi nici măcar titlul. Nu știu cum e aici, dar în Olanda diriginta era o persoană drăguță, pe care te puteai baza. Din câte am auzit, aici ar trebui să fie la fel, subliniez *ar trebui*. Cea mai mare întrebare a mea este cum a ajuns profesoară?

În primul rând, e obsedată de gutui, da, ați citit bine, de gutui. Nu obsesia mă deranjează, ci felul cum mănâncă. Mușcă cu degetul mic ridicat, vrând să pară că are sânge albastru, iar apoi, pentru o jumătate de zi, stă cu cojile rămase între dinți, până să își dea seama. *Face asta zilnic*.